

พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่ง โบราณ
และศิลปวัตถุออกนอกประเทศ
พุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร เจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า

บันดาประเทศที่เจริญรุ่งเรืองย่อมถือว่าโบราณและศิลปวัตถุอันเนื่องในเรื่องพงสาวดาร ฤๅเนื่องในศิลปศาสตร์ของประเทศ เป็นสิ่งสำคัญซึ่งรัฐบาลควรเอาเป็นธุระรักษาไว้ เพื่อประโยชน์

แห่งความรู้และการศึกษาของประชาชนในประเทศนั้น ๆ จึงจัดตั้งพิพิธภัณฑ์สถาน และให้มีพนักงานตรวจตรารวบรวมรักษาโบราณและศิลปวัตถุไว้สำหรับบ้านเมือง และมีกฎหมายตั้งขึ้นไว้สำหรับกรณีนั้น ในประเทศสยามนี้ก็ได้โปรดฯ ให้จัดตั้งพิพิธภัณฑ์สถาน สำหรับรักษาโบราณและศิลปวัตถุมาแต่ก่อน แต่ยังมีได้จัดวางการให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ครั้นบัดนี้ได้ทรงตั้งราชบัณฑิตยสถานขึ้นให้เป็นพนักงานตรวจตรารักษาโบราณและศิลปวัตถุ โดยมีพระราชประสงค์จะให้เป็นที่ประโยชน์สมบูรณ์อย่างกล่าวมาแล้ว ความปรากฏว่าตั้งแต่ก่อนมาจนทุกวันนี้ มีผู้ชอบหาโบราณและศิลปวัตถุในพระราชอาณาเขตแล้วพาออกนอกประเทศไปเนื่อง ๆ ทรงพระราชดำริหว่า ถ้าปล่อยให้เป็นไปเช่นนั้น โบราณและศิลปวัตถุซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอันสมควรจะรักษาไว้สำหรับกับบ้านเมืองก็จะสูญเสีย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งโบราณและศิลปวัตถุออกนอกประเทศ พุทธศักราช ๒๔๖๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

คำว่า “โบราณวัตถุ” หมายความว่า สัมหาริมทรัพย์ โบราณ
อย่างหนึ่งอย่างใดจะเป็นของเกิดในประเทศนี้เองก็ดี ญาได้
มาจากประเทศอื่นก็ดี ซึ่งเป็นประโยชน์ให้ความรู้ญาประโยชน์
แก่การศึกษาในทางพงศาวดารและโบราณคดี

คำว่า “ศิลปวัตถุ” หมายความว่า สิ่งของสร้างขึ้นด้วย
ฝีมือช่างอย่างวิเศษ อันจะหาได้ยากอย่างยิ่ง

เมื่อเรียกเพียงว่า “วัตถุ” ต่อไปในพระราชบัญญัตินี้ ให้
พึงเข้าใจว่า หมายความว่าทั้งโบราณวัตถุและศิลปวัตถุ จะเป็น
อย่างหนึ่งอย่างใดก็เหมือนกัน

คำว่า “ส่ง” หมายความว่า ึ่งนำออกไปเอง ญาให้ผู้นำ
ออกไปอย่างหนึ่งอย่างใดก็เหมือนกัน

คำว่า “สภา” หมายความว่า ราชบัณฑิตยสภา

มาตรา ๔ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งโบราณฤศิลปวัตถุออกนอก
ประเทศนอกจากจะได้รับอนุญาตพิเศษสำหรับวัตถุทุกชั้นที่จะ
ส่งออกไปนั้นจากสภา ฤกรรมการคนใดซึ่งสภาได้มอบนำที่
ไว้เพื่อการนี้

ถ้าจะส่งออกไปจากที่อื่นนอกจากกรุงเทพฯ แล้ว สภาอาจมอบหมายเจ้าพนักงานคนใดคนหนึ่งซึ่งอยู่ในท้องที่นั้นพิจารณาเรื่องราว และให้อนุญาตพิเศษก็ได้ เมื่อเห็นสมควร

มาตรา ๕ เรื่องราวขออนุญาตส่งวัตถุออกไปนอกประเทศนั้นต้องทำเป็นหนังสือ และเมื่อสภากรรมการ เจ้าพนักงานที่มอบหมายไว้ให้เป็นผู้ออกอนุญาตต้องการตรวจ ก็ต้องนำชิ้นวัตถุที่จะส่งออกไปนั้นมาให้ตรวจ ใบอนุญาตนั้นให้ทำเป็นหนังสือมอบให้แก่ผู้ยื่นเรื่องราวเป็นสำคัญ และต้องมีรายการแสดงคำนิรूपพรรณชิ้นวัตถุนั้น ตามแต่จะเห็นว่าจำเป็น การออกอนุญาตนั้นจะออกให้ โดยมีเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

ถ้ากรรมการเจ้าพนักงานปฏิเสธไม่ยอมให้อนุญาต ก็อาจอุทธรณ์ข้อวินิจฉัยนั้นต่อสภา ซึ่งจะได้พิจารณาและวินิจฉัยคำร้องอุทธรณ์ในคราวประชุม คำวินิจฉัยนี้ต้องถือเป็นที่สุด

มาตรา ๖ การให้อนุญาตเพื่อส่งวัตถุออกนอกประเทศชั่วคราวเช่นในเรื่องส่งออกไปแสดงในพิพิธภัณฑ์ต่างประเทศ เป็นต้นอาจทำได้ โดยวิธีเดียวกัน แต่ถ้าวัตถุนั้นเป็นของเอกชน การออกอนุญาตชั่วคราวนั้น สภา จะ บังคับให้วางเงิน ไว้ตามจำนวนที่เห็นสมควรก็ได้ เงินที่วางไว้จะคืนให้แก่เจ้าของ

เมื่อพิศุจน์จนเป็นที่พอใจว่า วัตถุนั้นได้นำกลับเข้ามาใน
ประเทศสยามแล้ว

มาตรา ๗ อันโบราณฤๅศิลปวัตถุซึ่งมีผู้พยายามจะส่งออก
นอกประเทศโดยมิได้รับอนุญาต ฤๅไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข
ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตนั้น พนักงานประจำท้องถิ่นอาจยึดไว้ได้
และพนักงานศุลกากรก็อาจยึดไว้ได้ในขณะ เมื่อตรวจค้นพบ
วัตถุนั้นในเรือกำปั่น ฤๅยานพาหนะอย่างอื่นเพื่อจะส่งออกไป
เพื่อประโยชน์ในการนี้ ให้มีอำนาจตรวจค้นยานพาหนะที่กล่าว
นั้นได้

มาตรา ๘ ผู้ใดส่งโบราณฤๅศิลปวัตถุ ฤๅส่งมอบแก่ผู้ขนส่ง
เพื่อให้ส่งออกนอกประเทศโดยมิได้รับอนุญาต ฤๅไม่ปฏิบัติ
การตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตนั้น ท่านว่ามีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน ฤๅปรับไม่เกินสามพัน
บาท ฤๅทั้งจำและปรับทั้งสองสถาน

ศาลอาจสั่งให้ริบวัตถุนั้นไว้ได้ โดยมีพักต้องคำนึงถึงว่า
จำเลยต้องคำพิพากษาว่ามีผิดฤๅไม่

มาตรา ๙ การฟ้องร้องคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้
ยกขึ้นฟ้องร้องได้แต่เมื่อสภาได้ร้องทุกข์ขอให้ว่ากล่าว

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น
ปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบัน